ÖTÜKEN

YAYIN NU: 1953
ÇOCUK/GENÇLİK: 40

T.C. KÜLTÜR ve TURİZM BAKANLIĞI
SERTİFİKA NUMARASI: 49269

ISBN: 978-625-408-493-5

www.otuken.com.tr | otuken@otuken.com.tr

ÖTÜKEN NEŞRİYAT A.Ş.®
İstiklâl Cad. Ankara Han 65/3 • 34433 Beyoğlu-İstanbul
Tel: (0212) 251 03 50 • (0212) 293 88 71 - Faks: (0212) 251 00 12

Editör: Öznur İzgi

Kapak Tasarımı: Zeynep Kalkan

Dizgi-Tertip: Zeynep Kalkan

Baskıya Hazırlayan: Damla Acar

Baskı: VİZYON BASIMEVİ KAĞITÇILIK
MATBAACILIK VE YAY. SAN. TİC. LTD. ŞTİ.
Beylikdüzü O.S.B Mah. Orkide Cad. No:1/Z
Beylikdüzü/İSTANBUL Tel: (0212) 671 61 51
Sertifika No: 52098

İstanbul- 2023

Kitabın bütün yayın hakları Ötüken Neşriyat A.Ş.'ye aittir. Yayınevinden yazılı izin alınmadan, kaynağın açıkça belirtildiği akademik çalışmalar ve tanıtım faaliyetleri haricinde, kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz; hiçbir matbu ve dijital ortamda kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

ÇİLLİ ÇİRPİ-6

Bir Yıldız Gibi Parlamak Nasıl Mümkün?

Yazan: Kudret Ayşe Yılmaz

Resimleyen: Zeynep Kalkan

ÖTÜKEN

"Bugün geliyor musunuz babacığım?"

"Annen ve bebeğin sağlık durumu bugünlerde çok iyi değil kızım. Lütfen üzülme olur mu, zaten yakında seni almaya geleceğim ya! Doğum gününü tekrar kutluyorum Şeker'im, nice güzel yılların olsun."

"Teşekkürler babacığım..."

Çilli Çirpi'nin kalbi, annesinin seramik vazosu gibi kırılıp darmadağın oldu. On iki yaşına girdiği akşam elbette bir kutlama hayal etmişti. Küçük odaya geçip oturdu ve hayvan pusulasını açtı. Okuyor ama okuduklarına odaklanamıyordu. Bebek doğar doğmaz anne ve babası ile ayrı düşmüştü işte. Hayvan pusulasının sayfalarını çevirip dururken annesinin bebeğe aldığı yeşil tulumu da hatırladı. "Bana da alsa ne olurdu ki?" diye mırıldanırken usul usul ağlıyordu.

Birden dedesinin anlattığı kıssadan hisse içeren o hikâyeyi anımsadı. Kimsesiz küçük kız bir gün seçtiği parlak yıldızla arkadaş olmuştu. Onun gibi olmaya karar verdi. Sadece parlaması gerekiyordu. Elbette kara bulutlar zaman zaman ışığını kesebilirdi ama ne olursa olsun o yıldız hep aynı yerde parlayıp duracaktı. Kız yere uzanıp kollarını ve bacaklarını açarak yıldıza benzemeye çalıştı ve işte o günden sonra kalbini küçük şeyler hiç kıramadı. **"Ay ne tatlı hikâyeymiş meğer, en iyisi ben de bir yıldız olayım."** diyerek tıpkı hikâyedeki gibi bacaklarını ve kollarını açıp yere uzandı, **"Şimdi tam bir yıldıza benzedim."** derken gülümsemeye, ışıldamaya başladı. Bir yıldız her zaman parlamak zorunda olduğuna göre Çilli Çirpi de elinden geldiğince neşeli olmalıydı.

"Düüüüü+++ dürüüü... Düüüüü+++ Düüüüü+++ dürüüü... Düüüüü+++... Düüüüü+++ dürüüü... Düüüüü+++ dürüüü... Düüüüü+++ dürüüü... Düüüüü+++..."

Duyduğuna çok sevindiği söğüt düdüklerinin seslerine aynı nağmeyle karşılık veren Çilli Çirpi, perdeyi araladığında gözlerine inanamadı.

Ekrem dede, Dudu nine ve arkadaşları Şengül, Elmas, Ceyhun, Cumaali, Zeynep dahası tüm köy **avlularında*** toplanmıştı. Bir şarkı söylemeye başladılar ve Çilli Çirpi yıldız gibi parlamanın güzel sonuçlarına tüm kalbiyle inandı.

"İyi ki doğdun Çilli Çirpi! On iki oldun Çilli Çirpi. Mutlu ol, mutlu et, hep sağ salim Çilli Çirpi!"

Minik adımlarla balkona çıktı. Dudu nine elindeki taze sağılmış süt dolu kabı ona uzattı ve **"İç ki güzel kızım; yeni yaşın süt gibi bereketli, şifalı ve lezzetli günler getirsin sana..."** dedi. Bu hoş ikramı lıkır lıkır içti Çilli Çirpi. Ekrem dedeyse su dolu testiyi torununa verirken **"Senin adına ninen, ben ve arkadaşların meyve bahçemize on iki ağaçla ahududu çalıları diktik. Onlar senin gibi güçlenecek, köklenecek ve meyveler verecek. Bahçenin etrafını birkaç komşumuz duvarla ördü, orası artık sana ait. Bir de kapısı var üstelik. Al bakalım anahtarını pamuk kuzum."** dedi.

Avlu: Bir yapı veya yapı grubunun ortasında kalan üstü açık duvarlarla çevrili alan, bahçe demektir.

Zeynep: Anahtar olsa ne olmasa ne, ben **harımdan*** atlar meyvelerini yine yerim ki...

Şengül: O ağaçların ilk meyvesini Çilli Çirpi yemeli.

Ceyhun: Biz yesek ne olur, yaprağı mı eksilir?

Cumaali: Hiç... Vallahi yazın kim önce köye ulaşır da meyveye denk gelirse yemek onun hakkıdır. Benim ağaçların meyvesini benden önce kim yemişti acaba?

Şengül: Eski defterleri karıştırmaya gerek yok.

Elmas: Biz yemiş olabiliriz ama yani...

Cumaali: Yani ocakta yandı yahni... Kime denk gelirse suyunu toprağa damlata damlata yer, benden söylemesi...

Zeynep: Doğru.

Elmas: Taze ağaçların meyvesi sahiden pek güzel oluyor. Ama şimdi daha olmamış meyvenin kavgasını etmek yerine Çilli Çirpi'yi bahçesine götürelim.

Harım: Tarla ve bahçe çevresindeki çit ya da duvar demektir.

Arka bahçede ayrılmış bölmeyi hafif yükseklikte, ak taşlı bir duvar boydan boya dolanmıştı. Üzerine de mor boyayla **"Bura Çilli Çirpi'nin Avlusudur."** yazılmıştı. Kapısındaki küçük kilidi, askısı Dudu nine tarafından örülmüş anahtarla açtı. O kadar tarifsiz bir mutluluk yaşıyordu ki sanki ona bu ağaçlar, yaşadığı müddetçe yaşam sevinci olarak yetecekti. İnce gövde ve dallarına renkli çaputlarla süslenmiş ağaçlarına elindeki testiden tek tek can suyu verdi. Tanıştı. Okşadı. Sarıldı.

Çilli Çirpi, ay ve yıldızların berrak ışığı altında rüzgârın uçurduğu çaputların seyrine doyum olmayan renk cümbüşünü izlerken arkadaşları konuşuyordu:

Şengül: En baştaki kayısı ağaçlarını ben diktim. Sepet sepet ister taze yersin, ister kurutup hoşaf* yaparsın. Mis gibi...

Elmas: Kirazı ben diktim. Meyvesi dallarında al al parlayınca, küpe yapa yapa ne güzel yersin.

Ceyhun: Ben de ceviz fidanlarını diktim. Kargalardan artakalırsa birkaç tanesini toplarsın belki...

Hoşaf: Bütün veya dilimler hâlindeki kuru meyvenin şekerli su ile kaynatılmasıyla yapılan bir tatlı türü demektir.